

KORKUNÇ DEV'İN HİKÂYESİ

Norton Juster (2 Haziran 1929 – 8 Mart 2021) University of Pennsylvania'da Mimarlık Bölümü'nü bitirdi. Mimar, kent plancısı ve çocuk kitapları yazarı olan Juster, bütün dünyada 1961'de yayımlanan ve artık bir çocuk klasiği sayılan *Hayalet Gişe* kitabıyla tanınmıştır. Çocuklar için yazdığı diğer kitaplar arasında sayılan *Nokta ile Çizgi*'nin (YKY, 2020) kısa animasyon filmi 1965 yılında Oscar ödüllü kazanmıştır. *Hayalet Gişe* 1995'te operaya uyarlanmıştır.

Jules (Ralph) Feiffer 1929'da doğdu. 1986'da, 42 yıldır çizdiği *The Village Voice* dergisindeki karikatürüyle Pulitzer Ödülü'nü kazandı. Karikatürleri 19 kitapta toplandı. Ayrıca *Little Murders (Küçük Cinayetler)* adlı bir oyun ve Mike Nichols'ın yönettiği *Carnal Knowledge* (1971) filminin senaryosunu yazdı.

İlknur Özdemir İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çevirisi, *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabı ve *Nereden Çıktı Bu Çocuk?* adlı çocuk kitabı vardır.

Çevirilerinden bazıları: Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi, Yanılsamalar Kitabı, New York Üçlemesi*; J.M. Coetzee: *Utanc, Petersburglu Usta, Demir Çağı*; Judith Hermann: *Yaz Evi, Daha Sonra*; Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü, Soğanı Soyarken*; Stefan Zweig: *Amok Koşucusu, Yakan Sır, Satranç, Korku, Mecburiyet*; Ian McEwan: *Cumartesi, Sahilde, Fındık Kabuğu, Benim Gibi Makineler*; Philip Roth: *Bir Komünistle Evlendim*; Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı*; Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway, Kendine Ait Bir Oda, Dalgalar, Dışa Yolculuk, Orlando, Varolma Anları, Deniz Feneri*; Ralf Rothmann: *O Yazın Tanrısı*; Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni, Sözlerin Ağırılığı*; Franz Kafka: *Şato, Ceza Sömürgesi, Dava, Milena'ya Mektuplar, Dönüşüm*; Max Frisch: *Stiller, Montauk*; Ingeborg Bachmann: *Frankfurt Dersleri*; Colm Tóibín: *Sihirbaz*.

Norton Juster'ın
YKY'deki kitapları:

Hayalet Gişe
Milo'nun Akıl Almaz Serüveni (2008)

Nokta ile Çizgi
Romantik Bir Temel Matematik Hikâyesi (2020)

Korkunç Dev'in Hikâyesi (2025)

NORTON JUSTER

KORKUNÇ DEV'İN HİKÂYESİ

RESİMLEYEN
JULES FEIFFER

ÇEVİREN
İLKNUR ÖZDEMİR

YAPI KREDİ YAYINLARI

Howard ve Muriel için

N.J.

Ginny ve Roger için

J.F.

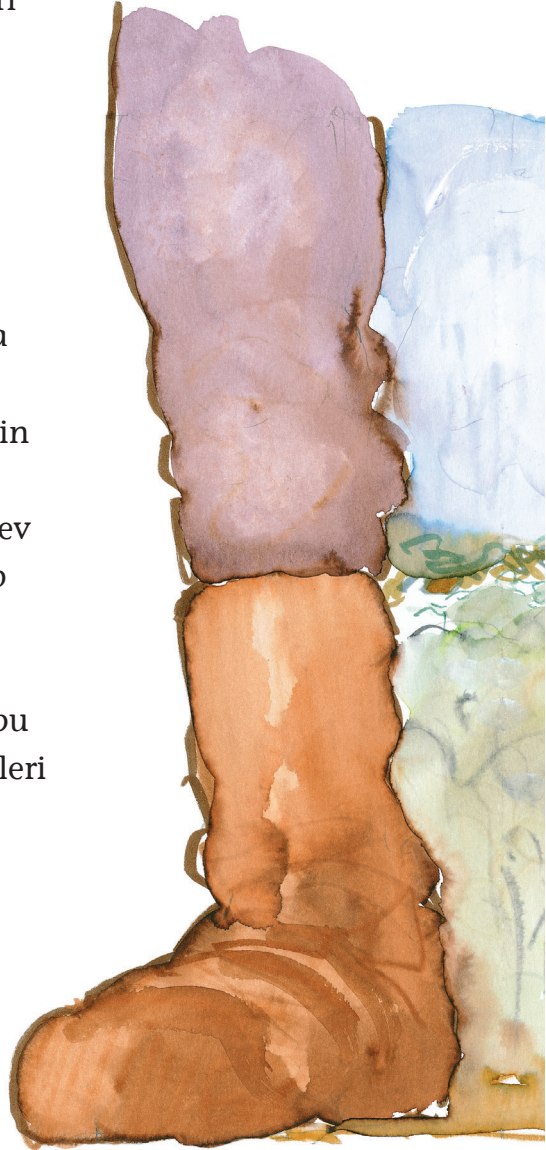

Bir zamanlar, korkunç bir ünü olan zalim bir dev varmış. Zaten zalim devlerin ünleri genellikle iyi olmaz ama bununki kadar kötüsünü kimse hatırlamıyormuş — ya da hatırlamak istemiyormuş.

Bu devin olağanüstü iri, aşırı
çirkin, müthiş öfkeli,
karnı hep aç ve çok acımasız
olduğuna inanılıyormuş.

En azından herkes öyle
düşünüyormuş, ya da öyle
olduğunu sanıyorlarmış ya da
başkalarından duymuşlar ya da
bir yerde okumuşlarmış, ya da
bakkalın eşinin yeğeni dediği için
onun sözüne güveniyorlarmış.
Bununla birlikte hiç kimse bu dev
hakkında kesin bir bilgiye sahip
olduğunu ileri süremiyormuş.
Doğrusunu isterseniz, onunla
gerçekten karşılaşan, sonra da bu
karşılaşmadan söz edebilen birileri
de yokmuş ortada.

İşin aslı şu ki, insanların
Dev'i akıllarına getirmeleri bile
fazlasıyla korkutucuymuş. Dev
kırlarda ağır adımlarla pat pat
diye yürürken tesadüfen onu
görecek kadar yaklaşanların
başına anlatılmaz talihsizlikler
gelirmiş.

Herkesin kesin bildiđi bir Őey varmıř ki o da Dev'e ne yapacaklarını bir tűrlű dűřűnememeleriymiř.

Siz de tahmin edersiniz ki Dev'in keyfi epeyce yerindeymiř.

Dev'in yakınlarda bulunduğuna ilişkin en ufak bir işaret olsa insanlar kulaklarına bayat pastalar sokuşturur, gözlerine bez bağlar, kollarını dizlerine dolar ve mutfak masasının altına sığınmışlardır.

Ancak kendilerini korumanın en etkili yolu bu olmadığından Dev, kasabada dolaşır, kasabalılardan kendine bol bol ziyafet çekmiştir. Ne zaman ortaya çıksa, korku salan ünü daha da büyümüş çünkü uğursuzluk getiren her ziyaretinden sonra, kimse görmese de Dev'in suratına keyifli bir gülümseme yayılmış.

Böylece günler geçmiş,
Dev için olaysız sayılsa da,
büyük kentlerin dışındaki
köylerde ve kasabalarda
kaygılar içinde yaşayanlar
çok mutsuzmuş. Dev çok rahat
bir yaşam sürüyormuş, iyice
dinleniyormuş, öyle ki biraz
tembelleşmiş, halinden pek
hoşnutmuş, kendinden çok emin
olduğu da söylenebilirmiş, çok
da şımarmış. Her şey onun için
öyle kolaymış ki. Hatta her şeyin
hep böyle kolay olmasını beklemeye
başlamış, hep öyle olacağına
güveniyormuş.

“Kimse bana karşı koyamaz. Ben
kimseye yenilmem, kimse beni ele
geçiremez, benimle başa çıkamaz,
ben hiç yorulmam, asla alt
edilmem.” Kendisinin çok
hoşuna giden bu sözcüklerin
her birini ağzında tatlı tatlı
yuvarlayıp söylüyormuş.
Dev’in sözcük dağarcığı epey
etkileyiciymiş, bunun en önemli
nedeni de, komşu kasabalardan birinde
bir kütüphaneciyi midesine indirirken
dalgınlıkla bir de kocaman bir sözlük
yutmuş olmasıymış.

“Ellerinden ne gelir ki? Kimse bana karşı koyamaz” diyerek iç çekmiş, sonra da sabah şekerlemesini yapmak için yere uzanmış.

İşte böyle biriymiş o. Ne bir kuşkusu varmış ne bir tasası ne de bir derdi. “Kimse beni yenemez” dermiş inanarak, sonra da, iyice emin olmak için, “Kesinlikle yenilmez biriyim!” diye yinelermiş.